

Cuprins

I. Amintirea Paradisului	9
II. Căderea	167
III. Paradisul pierdut	389

— Nu mă slăbește nici o clipă, Seymour! Și nu vezi nici un bărbat, numai pe cei din juriu. Și n-ai voie nici să *vorbești* cu nimeni. Sînt pe-aici și ceva prieteni de-ai fetelor. Unii sînt chiar logodnicii lor. Dar ce rost are? Fetele n-au voie să se vadă cu ei. Există o broșură cu instrucțiuni atît de groasă, că de-abia am reușit s-o citesc. „Membrii sexului masculin nu au voie să stea de vorbă cu candidatele decît în prezența însoțitoarelor acestora. Candidatele nu au voie sub nici o formă să intre în vreun bar sau să bea vreo băutură alcoolică.“ Altă regulă interzice să-ți umpli sutienul cu bureți...

Suedezul izbucnise în rîs:

— Ha-ha!

— Stai, lasă-mă să termin, Seymour! Toată-așa, de la capăt la altul. „Nimeni nu are voie să ia vreun interviu unei candidate fără ca însoțitoarea acesteia să fie prezentă, pentru a-i apăra interesele...”

Nu numai Dawn, ci toate fetele primeau cîte un Nash Rambler decapotabil – deși nu de tot. Îl primeai de tot numai dacă ajungeai Miss America. Atunci ea devenea mașina din care fluturai cu mîna spre mulțime atunci cînd treceai în ea pe marginea terenului la cele mai prestigioase meciuri de fotbal universitar. Concursul promova Ramblerul decapotabil, pentru că American Motors era unul dintre sponsori.

Cînd ajunsese în camera de hotel, acolo o așteptau o cutie de caramelle Fralinger's Original și un buchet de trandafiri. Toată lumea le primise pe ambele din partea hotelului, însă trandafirii lui Dawn nu au înflorit niciodată, iar camerele pe care le primiseră fetele – cel puțin fetele cazate la hotelul lui Dawn – erau mici, urîte și cu vedere în spate. Dar hotelul în sine, așa cum îl descria Dawn, încîntată, era plasat la intersecția dintre Boardwalk și Michigan Avenue și era unul din stabilimentele

dichisite, unde în fiecare după-amiază primeau ceai adevărat și sendvișuri mititele, iar pe gazon oaspeții plători, cei care – pe bună dreptate – primiseră camerele alea mari și frumoase, cu vedere la ocean, jucat crochet. În fiecare seară Dawn se întorcea frîntă în camera ei de hotel urîță, cu vedere în dos și cu tapet decolorat, verifica dacă îi înfloriseră bobocii de trandafir și apoi telefona, ca să răspundă la întrebările lui despre șansele ei de câștig.

Era una dintre cele patru sau cinci fete ale căror fotografii apăreau mereu în presă și toată lumea spunea că una dintre aceste fete trebuia să fie câștigătoarea. Cei care se ocupaseră de etapa din New Jersey a concursului erau siguri că ei știu deja câștigătoarea, mai ales cînd în fiecare dimineață apăreau fotografii cu ea.

— Nu vreau să-i dezamăgesc, îi spunea Dawn.

— N-o să-i dezamăgești. O să câștigi, îi răspundea el.

— Nu, fata asta din Texas o să câștige. Știu eu. E așa de frumoasă! Are o față rotundă. Are și o gropiță. Nu e o frumusețe, dar e foarte, foarte drăguță! Și cu un corp fantastic. Mor de frica ei. E din nu știu ce orașel prăpădit din Texas, dansează și ea o să fie aleasa. Mai mult ca sigur.

— E și ea în ziare, ca tine?

— Tot timpul. E una dintre cele patru sau cinci fete care apar *tot timpul*. Eu sînt acolo pentru că e vorba de Atlantic City, iar eu sînt Miss New Jersey și oamenii mă văd pe faleză cu panglica pe piept și o iau razna, dar asta se întîmplă cu Miss New Jersey în *fiecare* an. Și nu câștigă *niciodată*. Dar Miss Texas e în toate ziarele alea, Seymour, pentru că ea o să și câștige.

Earl Wilson, celebrul editorialist și membru în diverse asociații de presă, era unul dintre cei zece membri ai juriului și cînd a auzit că Dawn era

din Elizabeth, se pare că i-a spus cuiva, la parada care a avut loc pe faleză și unde Dawn a apărut împreună cu alte două fete pe pontonul de la hotelul ei, că longevivul primar din Elizabeth, Joe Brophy, era prieten cu el. Earl Wilson i-a spus-o cuiva, care a spus-o altcuiva, care i-a spus-o însoțitoarei lui Dawn. Earl Wilson și Joe Brophy erau prieteni vechi, asta era tot ce spusese Earl Wilson – sau tot ce putuse spune în public –, dar însoțitoarea lui Dawn era sigură că o spusese pentru că, după ce o văzuse pe Dawn în rochie de seară pe ponton, ea devenise candidata lui favorită.

— Bine, a zis atunci Suedezul. Pe unul îl ai în mână. Mai ai încă nouă. Ești pe drumul cel bun, Miss America.

Cu însoțitoarea nu vorbea decît despre cine credeau că îi este cea mai serioasă concurentă. Se pare că toate fetele numai despre asta vorbeau cu însoțitoarele lor și chiar și atunci cînd sunau acasă, măcar că între ele se prefăceau că se plac. Mai ales fetele din Sud, îi spunea Dawn, se întreceau cu laudele: „Vai, ești așa de frumoasă, ai părul atît de frumos...” Unei fete cu picioarele pe pămînt, cum era Dawn, i-a trebuit ceva timp pînă să se obișnuiască cu venerarea părului. Ascultînd conversațiile dintre celelalte fete, mai că-ți venea să zici că toate șansele din viață erau legate de păr. Nu erau în mîinile destinului, ci în mîinile părului tău.

Au vizitat Steel Pier¹ împreună cu însoțitoarele lor, au mîncat pește la faimosul restaurant Captain Starn's, care servea fructe de mare, au mîncat și grătar la restaurantul cu grill Jack Guischar'd's, iar în a treia dimineată s-au pozat împreună în

---

1. Construcție pe piloni din Atlantic City, pe malul oceanului, cu o lungime de trei sute de metri, unde era încoronată Miss America în anii 1935-1938.